

9

Indický oceán

Na palubě ruské ponorky Penza

Mladší poručík Jašin sloužil svou úplně první službu jako palubní důstojník v řídicí místnosti ponorky. Byla třetí směna a většina posádky i důstojníků byla na svých palandách. Kapitánem spící ponorky byl teď v podstatě on. Pluli rychlostí třicet uzlů tři sta metrů pod hladinou, hluboko pod termoklinou, kam na ně neviděl ani ostříží zrak amerických sonarů a satelitů.

Ne že by se tím museli trápit. *Penza* vyplula ze své arktické základny v Severodvinsku společně s pěti dalšími ponorkami Ruské federace, aby zmátla americké snahy o sledování, poté vzlouzla pod polární ledovou čepičku a zmizela. Její mise historického významu co nevidět dokáže jak NATO, tak Číně, že neodhaliitelné ponorky poskytují Rusku strategickou výhodu, kterou ani v případě války nemůže nikdo překonat. Úspěch této mise zabráni ztrátám desítek milionů ruských životů.

A právě teď tento úspěch závisel výhradně na Jašinovi. Hrdost i tíha tohoto pomýšlení jej doprovázely na každé minutě jeho služby.

Jašin po celý život snil o tom, že se stane důstojníkem na válečné ponorce stejně jako jeho slavný otec, vyznamenaný kapitán ruského loďstva. Následoval v otcových šlépějích a dokončil námořní institut v Petrohradě, nejprestižnější námořní akademii v Rusku, s nejvyšším vyznamenáním. Za své úsilí byl odměněn umístěním na *Penze*, nejnovější a technicky nejpokročilejší ruské ponorce.

Jako většina nižších důstojníků nastoupil na palubu před sedmi měsíci pln hrdosti a ctizádosti, ale zcela bez praktických zkušeností. Byl tím, čemu námořníci na amerických ponorkách říkali NUB – neužitečným tělem. Zkušenější poddůstojníci a posádka, vedení tradicí a delší praxí, mladému a nezkušenému absolventovi akademie postupně obrušovali hrany tak, aby lépe zapadal do precizních a náročných rytmů mašinérie přelidněného bojového stroje.

Ve vyčerpávajícím koloběhu práce, studia a další práce přecházel Jašin z oddělení do oddělení a učil se nazpaměť každický obvod, vzduchový filtr a nouzový postup ve všech částech lodi. Na každém kroku té cesty ho testovali a šikanovali poddůstojníci, kteří věděli mnohem víc než on o komunikaci, navigaci, zbraňových systémech, jaderném reaktoru – dokonce i o zdravotních protokolech.

Tohle už nebylo námořnictvo jako za jeho otce – organizace s mizerným výcvikem, poruchovým vybavením a zkaženým jídlem. Ponorková služba Ruské federace teď produkovala důstojníky a posádky, kteří se v každém ohledu vyrovnali svým americkým protějškům.

Po několika měsících vyčerpávající práce mladší poručík Jašin konečně prokázal, že má dostatečné znalosti, aby sloužil kdekoli na palubě v jakékoli náročné situaci. Vysloužil si uznání svého velitele i ponorkový odznak. Ale ze všeho nejdůležitější bylo, že si získal důvěru posádky.

Konečně poctěný pochvalou od kapitána a sebejistý v nově získaných vědomostech a dovednostech, Jašin konečně pociťoval, že se alespoň začíná přibližovat vysoko položené laťce svého otce.

Ano, říkal si v duchu, jednoho dne bude velet své vlastní ponorce.

Nižší důstojník obsluhující sonar seděl u své stanice, na velkých uších měl nasažená sluchátka a pozorně naslouchal, jestli se neblíží hrozba. Ke stejnému úkolu byl naprogramován i počítač sonaru, ale elektronické obvody a softwarové algoritmy se kreativitě a čarování lidského operátora na stanici nemohly nikdy rovnat.

Chlapec u sonaru náhle hlasitě zívá.

„Sacharove!“ okřikl ho Jašin.

Sacharov zrudl studem a otočil se na židli k němu. „Promiňte, poručíku. Nevím, co to se mnou je.“

Instinkt Jašinovi velel mladého muže pokárat. Nemohl dopustit, aby mu hned na první hlídce v pozici velitele usínala posádka – a ostatně ani nikdy jindy.

Ale místo toho se kousl do jazyka. „Potřebujete šálek kávy?“

„Ne, poručíku, jsem v pohodě.“ Obrátil se zpátky ke stanici, ale očividně bojoval s potřebou zívnout znovu.

Po pravdě řečeno se stejnou potřebou bojoval i sám Jašin. Cítil se unaveně a mysl se mu zahalovala jako mlhavá zimní krajina.

Všiml si, že zívá i jeden z pilotů, zvedl ruku z joysticku a zakryl si ústa.

Samozřejmě, pomyslel si Jašin, vždyť každý ví, že zívání je nakažlivé. Sám tomu nutkání už téměř nedokázal odolávat. Sevřel čelisti tak pevně, že mu vystoupily svaly. Zívnout si nemohl dovolit. Ne teď. Ne před svými muži.

Oči se mu zalily slzami. Utřel si je hřbetem ruky a pak zjistil, že muž obsluhující sonar spí s hlavou položenou na pultě své stanice.